

ANDREW PETERSON

S A G A

WINGFEATHER

CARTEA a 2-a

SPRE NORD!
SAU SUNTEȚI TERMINAȚI!

Traducere din limba engleză
de Tatiana Dragomir

Editura Paralela 45

Redactare: Anda Marin
Corectură: Cătălina Soare
Tehnoredactare & DTP: Monica Bîrlodeanu
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PETERSON, ANDREW

Saga Wingfeather / Andrew Peterson ; trad. din lb. engleză de
Tatiana Dragomir. - Pitești : Paralela 45, 2023-
4 vol.

ISBN 978-973-47-3897-7

Cartea 2 : Spre nord! Sau sunteți terminați - 2024. -
ISBN 978-973-47-4128-1

I. Dragomir, Tatiana (trad.)

821.111

North! Or Be Eaten

Text copyright © 2009 by Andrew Peterson

Illustrations in appendices copyright © 2009 by Andrew Peterson

Creaturepedia illustrations copyright © 2020 by Aedan Peterson

All other interior illustrations copyright © 2020 by Joe Sutphin

Cover art by Nicholas Kole

Cover design by Brannon McAllister

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with WaterBrook, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC

Copyright © Editura Paralela 45, 2024

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate,
iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

CUPRINS

Unu: Fendrilul singuratic.....	1
Doi: Camera opt din Unicul Han (Unicul Han din Glipwood)	10
Trei: Două planuri	18
Patru: Cuvintele potrivite ale lui Ubinious Mățăitul	24
Cinci: Un trădător în copac	28
Șase: Marginea râpei	33
Șapte: Monștrii din groapă.....	38
Opt: Ghimpele nesupunerii.....	43
Nouă: Pândacul-fioros	48
Zece: Mărețul Râu Blapp.....	52
Unsprezece: Capătul drumului	58
Doisprezece: Tunet, bură și piatră	64
Treisprezece: Podul Morarului.....	70
Paisprezece: Ultimul turn.....	75
Cincisprezece: Un cântec pentru Nugget cel Viteaz.....	81
Șaisprezece: Giuvaierile și dragonii	86
Șaptesprezece: Un aliat în Dugtown.....	91
Optsprezece: Râni vechi și o nouă vindecare	97
Nouăsprezece: Will Prigonitorul și Primele Cărți	103

Douăzeci: În sala tronului din Lamendron.....	113
Douăzeci și unu: Coșmarul lui Podo.....	116
Douăzeci și doi: Mălurenii de la Cotul Estic	123
Douăzeci și trei: Growlfist, Regele Mălurenilor	131
Douăzeci și patru: Iute de mână, dar și mai iute de picior	137
Douăzeci și cinci: Tackleball în ceață.....	144
Douăzeci și șase: Pe Calea Râului	152
Douăzeci și șapte: O vânătaie pe spinarea pământului.....	157
Douăzeci și opt: O, Anyara!	163
Douăzeci și nouă: C.T.M.E.T.-uri în vizuina Mălurenilor	170
Treizeci: Ultimele cuvinte ale lui Sneem.....	176
Treizeci și unu: Pe alea de la „Vădana rotunjoară“	185
Treizeci și doi: Ronchy McHiggins face o descoperire	192
Treizeci și trei: Separarea	198
Treizeci și patru: Privitorul din penumbră.....	205
Treizeci și cinci: Cotoroașele și zdrențăroșii.....	210
Treizeci și șase: Un aranjament odios.....	217
Treizeci și șapte: În gura monstrului.....	223
Treizeci și opt: O pereche de ochi luminoși într-un loc întunecat	228
Treizeci și nouă: Esben Flavogle, unealtă în fabrică.....	233
Patruzeci: Sicriul	239
Patruzeci și unu: Patru mere și un plan	246
Patruzeci și doi: O înțelegere murdară.....	252
Patruzeci și trei: Trei zile în întuneric	257

Patruzeci și patru: Munți și cătușe.....	262
Patruzeci și cinci: Soarta Sarei Cobbler.....	269
Patruzeci și șase: Vizuina Mălurenilor	273
Patruzeci și șapte: Răzgândirea	278
Patruzeci și opt: Cuștile.....	288
Patruzeci și nouă: Fortăreața din Insulele Phoob	297
Cincizeci: Nasul Vrajitoarei.....	301
Cincizeci și unu: Cântecul străvechilor pietre.....	309
Cincizeci și doi: Bomnublul și lacul de aur	315
Cincizeci și trei: Un cârd de zvulturi	325
Cincizeci și patru: Preria de Gheață	332
Cincizeci și cinci: Artham Wingfeather se predă	337
Cincizeci și șase: Două feluri de rușine.....	341
Cincizeci și șapte: Bondari și oase vechi	347
Cincizeci și opt: Târgul lui Gammon	358
Cincizeci și nouă: Transformarea.....	365
Șaizeci: Secrete în zăpadă	370
Șaizeci și unu: Bătălia de la Kimera	379
Șaizeci și doi: O foarte veche mânie	385
Șaizeci și trei: Trofeul lui Hulwen.....	390
Șaizeci și patru: Și marea se înroși	395
Șaizeci și cinci: Ultima călătorie pe mare a lui Podo Helmer	403
Anexe	409

1

Fendrilul singuratic

— Vacă-dințoaaaaasăă! răcni Podo, lovind cu un băț cel mai apropiat copac glipwood.

Ochii bătrânului pirat scăpărau. Stătea în picioare la rădăcina copacului, precum un căpitan de corabie la catarg.

— Vacă-dințoasă! Iute! Urcați în casa din copac!

Nu departe, o săgeată vâjâi printre firele de mușchi atârnat și se înfipse cu un sunet înfundat într-o bucată de scândură pe care era desenată în cărbune imaginea unui Colț rânjind. Acum săgeata se ițea din gura Colțului, cu vergeaua încă vibrând din cauza impactului. Tink lăsă jos arcul, miji puțin ochii să vadă dacă nimerise ținta, fără să-l ia deloc în seamă pe bunicul lui.

— VAAACĂ... – măi, măi! Frumoasă lovitură, flăcău! – ...DINȚOASAĂĂ!

Podo lovi din nou trunchiul copacului, iar Nia urcă iute pe scara din frânghii, până la trapa din podeaua casei din copac a lui Peet Omul-cu-șoșete. Aici o mână acoperită cu o șoșetă se întinse și o trase pe Nia prin deschizătură.

— Mulțumesc, Artham! spuse ea.

Fără să-i dea drumul la mână lui Artham și privindu-l în ochi, Nia ridică bărbia, așteptând ca el să răspundă.

Peet Omul-cu-șoșete, al cărui nume era de fapt Artham P. Wingfeather, o privi la rându-i și își înghiți nodul din gât. Unul dintre ochii lui zvâcni. Arăta de parcă ar fi fost gata să o ia la fugă, așa cum arăta mereu atunci când Nia îi spunea pe numele mic. Dar Nia tot nu îi dădu drumul la mână.

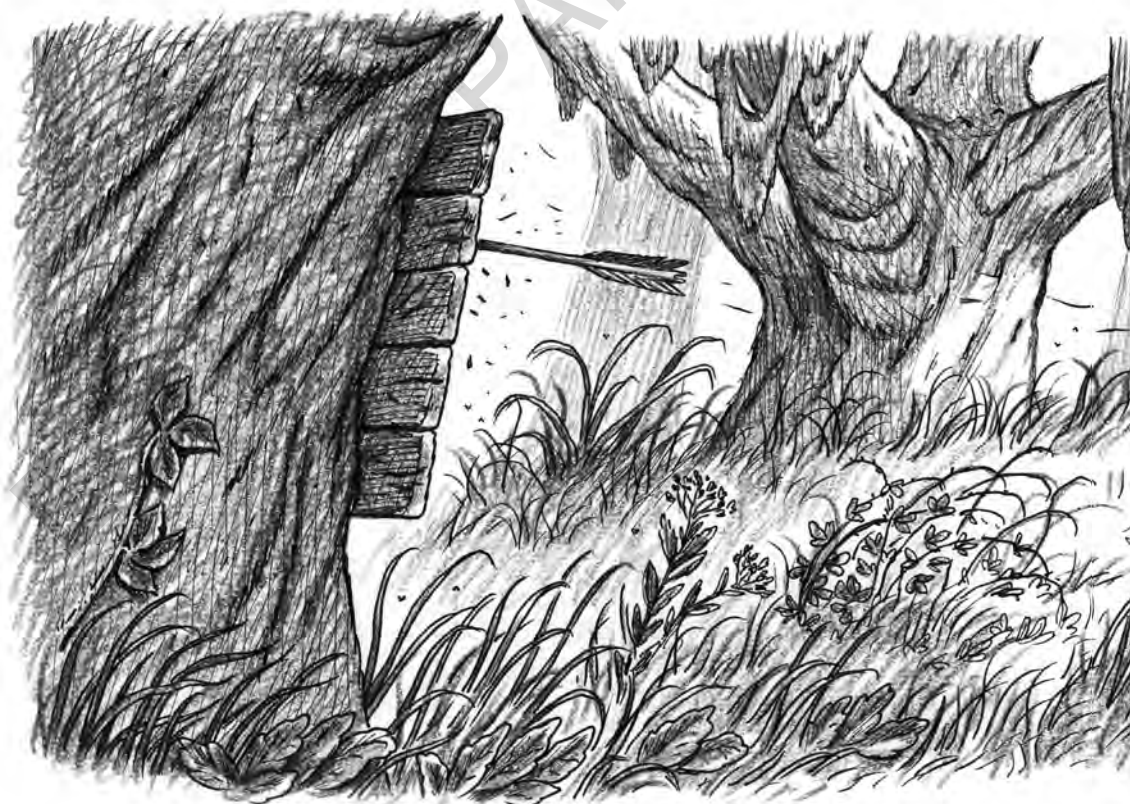
— C-c-cu plăcere... Nia.

Fiecare cuvânt era un efort pentru el și mai ales rostirea numelui, însă acum Peet nu mai era la fel de ciudat ca înainte. Cu doar o săptămână înainte, până și la auzul numelui „Artham“, Peet se panica și începea să țipe, repezindu-se în jos pe scara din frânghii și dispărea în pădure ore în șir.

Nia îi dădu drumul la mână și aruncă un ochi prin deschizătura din podea, la tatăl ei, care tot mai lovea în trunchiul copacului, răcnind că veneau vacile-dințoase.

— Haide, Tink! spuse Janner.

Săgețile din tolba de la subsuoara lui Tink zăngăniră în timp ce băiatul alerga spre Leeli, care era călare pe Nugget, câinele ei. Nugget, care era mare cât un cal, motiv pentru care era la fel de periculos ca orice vacă-dințoasă din pădure, găfâi, dând din coadă. Fără nicio tragere de inimă, Tink lăsă arcul în jos și o luă din loc, aruncând un ochi spre pădure, în căutarea vreunui semn că s-ar apropia vacile-dințoase. Băieții o ajutară pe surprinsa Leeli să coboare de pe câinele ei și toți trei se repeziră spre scară.

— VACI, VACI, VACI! urlă Podo.

Janner urcă pe scară în urma lui Tink și a lui Leeli. După ce ajunseră toți înăuntru în siguranță, Podo se aburcă și el prin deschizătura din podea și închise trapa.

— N-a fost rău! spuse încântat de el. Janner, data viitoare tre' să-i faci pe frate-tu și soru-ta să se miște un pic mai iute. De venea o vacă de-ade-văratelea, nu apucați să-i urci pe scară până-și înfingeau dinții ăia băloși în carnea voastră fragedă...

— Zău așa, tată! protestă Nia.

— ... și v-o smulgeau de pe ciolane, continuă Podo. Și, Janner, dacă Tink e prea căpos și nu se lasă, sarcina ta e să afli cum să-l convingi, m-auzi?

Lui Janner i se aprinseră obraji și abia se stăpâni să nu protesteze. De când ajunseseră în casa din copac a lui Peet făceau exercițiile astea cu vacile-dințoase în fiecare zi, așa că de acum copiii nu mai țipau îngroziți atunci când răcnetele lui Podo tulburau liniștea obișnuită a pădurii.

De când aflate că el era Protectorul Tronului, Janner se străduia să-și îndeplinească serios rolul de a-l apăra pe rege. Poveștile mamei lui despre reputația deosebită de care se bucura Protectorul Tronului în Anniera îl făcuseră să se simtă mândru că făcea parte din această tradiție străveche¹. Problema era că trebuia să îl protejeze pe Tink, fratele lui mai mic, care era Măritul Rege. Nu că Janner ar fi fost invidios; el nu nutrea deloc dorința de a cârmui vreo țară. Dar uneori i se părea ciudat că sfrijitul, nesăbuitul de frate-său era nici mai mult, nici mai puțin decât regele legendarei Anniera, Minunata Insulă.

Janner privi lung pe fereastră înspre pădure, în timp ce Podo îi tot dădea înainte cu sarcina pe care o avea el de a-și proteja fratele, nenumăratele pericole care îi pândeau în Pădurea Glipwood și ce ar fi trebuit Janner să facă altfel în timpul ultimului exercițiu despre vacile-dințoase.

Lui Janner îi era dor de casa lui. În primele zile după ce fugiseră din Glipwood și ajunseseră în castelul lui Peet, i se deșteptase simțul aventurii. Gândul la călătoria lungă către Preria de Gheață îi dădea fiori și îl înflăcăra într-atât, încât aproape că nu îl mai prindea somnul. Iar când totuși reușea să adoarmă, visa întinderi vaste de zăpadă sub niște stele atât de clare și de luminoase, încât mai-mai că le-ar fi putut atinge cu mâna.

Dar trecuseră săptămâni – le pierduse șirul –, iar simțul aventurii îi adormise cu totul. Îi era dor de ritmul vieții lor de acasă. Îi era dor de mâncarea caldă, de lentoarea cu care schimba peisajul odată cu schimbarea anotimpurilor și de familia de păsări care se cuibărea la baza unei ramuri deasupra ușii, unde el, Tink și Leeli verificau în fiecare dimineață și seară minusculele ouă albastre, pe urmă puii, ca apoi, într-o bună zi, să privească triști, mirați, cuibul gol și să se întrebe unde plecaseră păsările. Dar zilele alea trecuseră așa cum trecuse și vara, iar acum, fie că îi convenea, fie că nu, acasă nu mai era căsuța lor. Acasă nu era însă nici casa din copac a lui Peet. Janner nici nu era sigur dacă mai avea un cămin.

¹ În Anniera moștenitorul tronului este al doilea născut, nu primul. Primul născut este Protectorul Tronului și el are onoarea și responsabilitatea de a-l apăra pe rege mai presus de toți ceilalți. Deși acest lucru dă naștere la multe confuzii în mintea unor copii obișnuiți, care într-o bună zi descoperă că de fapt ei sunt vârstare regești trăind în exil (vezi *Pe maginea Întunecatei Mări a Întunecimii*), încă din vechime annieranii au considerat că acest sistem este just. Regele nu rămânea niciodată fără un apărător, iar Protectorul Tronului se bucura de mare cinstire în regat.

Podo tot vorbea și vorbea, iar Janner simți din nou în piept aceeași frustrare dintotdeauna atunci când i se spuneau lucruri pe care le știa deja. Dar nu spuse nimic. Așa erau oamenii mari. Podo și mama lui îl tot băteau la cap cu aceleași lucruri, deși avea deja doisprezece ani, până nu mai auzea ce spuneau. Iar să se împotrivească nu avea niciun rost.

Simți că poliloghia lui Podo se apropia de sfârșit și se sforță să asculte ce zicea.

— ... e un loc periculos pădurea asta și mulți au fost înfulecați de vreo dihanie fin' că n-au fost cu băgare de seamă.

— Da, bunicule, spuse Janner cât de respectuos putu.

Podo îi zâmbi larg și îi făcu un semn din ochi, iar Janner zâmbi și el fără voie. Îi trecu prin minte că Podo știa foarte bine ce gândea el.

Pe urmă Podo se întoarse spre Tink.

— O lovitură pe cinste, băiete! Dar și cu desenul cu Colțul de pe scândura aia ai făcut treabă bună.

— Mulțumesc, bunicule, spuse Tink, cu stomacul ghiorțâind. Când putem să mâncăm?

— Ascultă, băiete! spuse Podo, lăsându-și sprâncenele stufoase în jos și aruncând spre Tink o căutătură pătrunzătoare. Când frate-tu îți zice să vii, apoi lași totul din mână și sari ca și când ar fi foc!

Tink înghiți în sec.

— Și te ții după băiatu' ăsta și peste stânci ori în adâncul Mării-ntu-necate dacă așa-ți zice el să faci. Tu ești Măritul Rege. Asta-nseamnă că tre' să-ncepi să nu te mai gândești numa' la tine.

Iritarea lui Janner păli, la fel și chipul fratelui său. Nu îi convenea să fie singurul care să înghită papara, chiar dacă se cam rușina că îi făcea plăcere să-l vadă pe Tink jenat.

— Am înțeles, spuse Tink.

Podo se uită la el lung, atât de mult timp, încât Tink repetă.

— Am înțeles!

— Tu ești bine, fetițo? întrebă Podo, întorcându-se spre Leeli și zâmbind. Ea dădu din cap că da și își trase părul ondulat după o ureche.

— Bunicule, când plecăm de aici? întrebă ea.

Toți cei din casa din copac o priviră mirați. Familia lor petrecuse săptămâni întregi în pădure în relativă pace, dar cu cât treceau zilele, întrebarea asta nerostită era tot mai greu de evitat. Știau cu toții că nu puteau sta acolo pentru totdeauna. Gnag Nenumitul și Colții din Dang încă terorizau Ținutul Skree, iar umbra lor se întindea tot mai mult peste Aerwiar cu fiecare zi care trecea. Era doar o chestiune de timp până când umbra aceea avea să se abată din nou și asupra familiei Igiby.

— Trebuie să plecăm cât mai curând, spuse Nia, întorcând ochii spre oraș. Când vor cădea frunzele, vom fi complet expuși, nu-i așa, Artham?

Peet tresări ușor auzindu-și numele. Își frecă ceafa cu o mână pentru un moment, apoi spuse:

— Vine iarna cea friguroasă, copacii se desfrunzesc, podurile sunt ușor de văzut, da. Ar prebui să tornim... ar trebui să pornim.

— Către Prerie? întrebă Janner.

— Da, răspuse Nia. Colților nu le place frigul. Am văzut cu toții cât de încet se mișcă iarna, chiar și pe aici. Să sperăm că într-un loc înghețat cum e Preria de Gheață vor fi mai puțini Colți.

Podo mormăi.

— Știi la ce te gândești, dar nu este o variantă valabilă pentru noi! spuse Nia hotărâtă.

— La ce se gândește bunicul? întrebă Tink.

— Asta este o treabă între mine și bunicul vostru.

— La ce se gândește? o îmboldi și Janner, dându-și seama că vocea lui suna mai matur decât de obicei.

Nia se uită la Janner, încercând să se hotărască dacă era cazul să îi spună. Păstrase atâtea secrete față de copii pentru atât de mult timp, încât lui Janner îi era limpede că mamei lor încă îi venea greu să fie deschisă față de ei. Dar acum lucrurile stăteau altfel. Janner știa cine este și cine fusese tatăl lui și avea o vagă idee care era miza. Observase că pentru mama și bunicul lui conta ce făcea el. Faptul că era Protectorul Tronului – sau măcar faptul că știa că este Protectorul Tronului – schimbase felul în care îl priveau.

— Păi... începuse Nia, neputându-se hotărî cât de mult să spună.

Atunci hotărî Podo în locul ei:

— Cred c-o să trebuiască să facem mai mult, nu numa' s-ajungem în Preria de Gheață și să ne-așezăm acolo ca o familie de broaște-săpătoare, așteptând să se-ntâmpile ceva. Dacă Oskar are dreptate și acolo, în nord, chiar este o colonie-ntreagă de oameni de nu le convine să trăiască sub cizma Colților, și dacă oamenii ăia chiar sunt pregătiți de luptă, atuncea n-au nevoie de noi ca să-i împresoare pe Colții ăștia și să-i expedieze la ei acasă, în Dang, cu cozile scăpărând. Io zic că Giuvaiererele tre' să găsească o corabie și să se întoarcă acasă.

Apoi Podo se răsuci spre fiica lui.

— Ia gândește-te, fetițo! Ați putea trece-Ntunecata Mare, să vă-ntoarceți în Anniera...

— Cum adică „să vă întoarceți“? întrebă Tink.

— Iac-așa, o vorbă, răspunse Podo, dând din mână. Nia, ați putea merge acasă. Gândește-te puțin!

— Nu ne mai așteaptă nimic acolo, spuse Nia.

— Bine! Atuncea nu în Anniera! Dar în Roinele Verzi? N-ai mai văzut locul ăla de zece ani și, cum bine știi, acolo Colții n-au pus piciorul niciodată! Se poate ca familia lu' mamă-ta să fie tot acolo și să creadă c-ați murit și tu, și noi, aștilalți.

Nia închise ochii și inspiră adânc. Peet și copiii rămaseră cu ochii în podea. Lui Janner nu-i trecuse niciodată prin cap că pe undeva, pe dealurile din Roinele Verzi, de cealaltă parte a mării, s-ar putea să mai aibă niscaiva rude mai îndepărtate.

Era de acord cu mama lui că o asemenea călătorie suna a lucru prostesc. Până acum era vorba să treacă de Colții din Torrboro, apoi să-și continue drumul spre nord, să escaladeze Munții Pietroși până în Preria de Gheață. Acum Podo vorbea despre traversarea oceanului? Janner nu era obișnuit să-și închipuie lumea în felul acesta.

Nia deschise ochii și spuse:

— Tată, deocamdată trebuie doar să pornim spre nord. Nu este nevoie să trecem marea. Nu este nevoie să mergem înapoi în Anniera. Nu este nevoie să mergem în Roinele Verzi. Trebuie doar să o luăm spre nord, cât mai departe de Colți. Asta-i tot. Hai să ducem copiii cu bine până în Prerie și după aceea vom termina și discuția asta.

Podo oftă.

— Bine, fata mea. O s-avem destulă bătaie de cap și numai s-ajungem pân-acolo.

Apoi aruncă cu un ochi spre Peet, care stătea în cap într-un colț.

— Socot c-o să vii și tu cu noi, ai?

Peet tresări și căzu grămadă, apoi sări drept în picioare și îl salută pe Podo militărește. Leeli chicoti.

— 'Țeles, domnule! spuse el, imitând mârâitul aspru al lui Podo. Eu sunt gata să pornesc oricând va fi gata familia Featherwig. Și chiar știu cum se ajunge până în Preria de Gheață. Am mai fost acolo, cu mult timp în urmă. Nu este mare lucru de văzut acolo, doar gheață și prerie și gheață albă, orbitoare, rece. E foarte frig acolo. Ghețarie.

Încântat, Peet trase adânc aer în piept și își lovi una de cealaltă mâinile îmbrăcate în șosete.

— În regulă! Am și pornit!

Și cu asta, deschise brusc ușa-chepeng și sări afară înainte ca Podo și ceilalți să apuce să-l oprească. Copiii se repeziră la ușă și îl priviră lăsându-se în jos pe scara din frânghii și pornind înspre nord. Din scobitura în uriașul hățiş de rădăcini al copacului, acolo unde dormea de obicei, Nugget își ciuli urechile mari, clăpăuge fără să-și ridice capul de pe labe și se uită după Peet, care dispăru în pădure.

— O să vină înapoi când își va da seama că nu suntem cu el, spuse Leeli, zâmbind.

Leeli și Peet petreceau ore în șir împreună; fie citeau povești, fie el dansa, dând frenetic din mâinile acoperite cu șosete în timp ce ea cânta din harpa-fluier. Prezența lui Leeli părea a avea efectul unui medicament asupra lui Peet. Cât timp erau împreună, nu se mai agita, nu își mai ferea privirea, iar vocea lui devenea mai groasă, mai puțin pițigăiată. Vocea aceasta puternică și plăcută îl ajuta pe Janner să creadă poveștile mamei lui despre isprăvile lui Artham P. Wingfeather din Anniera, înainte de Războiul cel Mare.

Singurul aspect negativ al prieteniei dintre Leeli și Peet era că stârnea gelozia lui Podo. Până să intre Peet Omul-cu-șosete în viața lor, Leeli avea o legătură specială cu Podo, în parte datorită faptului că amândoi aveau câte un singur picior funcțional, dar și datorită afecțiunii speciale care există

întotdeauna între un bunic și nepoata lui. Nia îi spusese lui Janner cândva că legătura aceea se datora și faptului că Leeli semăna foarte mult cu bunica ei, Wendolyn.

Cum se uitau copiii după Peet care se îndepărta hotărât, pe deasupra casei din copac trecu o umbră grăbită, după care se auzi un sunet înalt, plăcut, ca un ding făcut de un clopot enorm, lovit cu un ciocan mititel.

— Fendrilul singuratic², spuse Leeli. Mâine este prima zi de toamnă.

— Tată! rosti Nia.

— Hm? spuse Podo, privind lung pe fereastră, în direcția în care dispăruse Peet.

— Cred că e vremea să pornim! spuse Nia.

Tink și Janner se uitară unul la celălalt, zâmbind. Dorul de casă dispăru cu desăvârșire. După săptămâni de așteptare, aventura era pe cale să înceapă.

² În Aerwiar ultimele zile oficiale de vară sunt anunțate de trecerea fendrilului singuratic, o uriașă pasăre aurie, cu o anvergură a aripilor care aruncă asupra unui întreg oraș, pentru o clipă, o umbră impresionantă, făcând ocolul planetei într-o spirală lungă, ascendentă. După ce ajunge la polul nord al Aerwiarului, fendrilul hibernează până primăvara, apoi își începe călătoria în sens invers.